

PRATIŠINA
Alen Brlek

Copyright © 2017 Alen Brlek
Copyright © 2017 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Danilo Lučić

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Fotografija na koricama:
Siniša Sunara

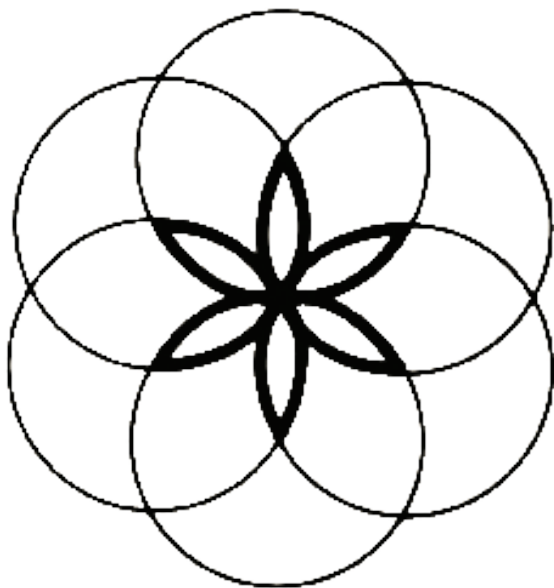
Pogovor:
Dorta Jagić

Dizajn korica:
Dragana Nikolić

Štampa:
Kontrast štampa

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo

ALEN BRLEK
PRATIŠINA

KONTRAST

*

Zvijezde su jedina kuća,
Jednako živa i umiruća.

PORTRET

To su šume, u valovima,
ugodno tamne. Kažu, tko prespava u tim šumama
ujutro vidi dva neba
i može razgovarati s vodom.
Kažu duboko pod šumom golub,
gukne svaki put kad padne stablo. A padaju svaku noć,
precizno, prokrvljeno, i po njih dolaze
narodi iz dalekog svemira.
Kažu ima i brda.
Tu su nekada djeca kopala tunele
i sada vibriraju, visoko i majčinski.
Kažu zato i dolaze ovi narodi. Zove ih. Čuju.

PLAVO

Danas je nedjelja, dišem jezivo meko
poput jelena sa strijelom u vratu. Ovo je mjesto
tisuće i tisuće lovačkih pasa koji hrle mi u zagrljaj.
Jutrom čitam tišinu pospanih ptica, zvuk posuđa
koji uvijek ima neke veze s prostorom između dva objekta

s balkona se prostire jednaka daljina.
U podne gledam u ogledalo i ponavljam – sve je san,
sve je san.

Kasnije čitam duboko u izrečeno, čekam simbole
i simbioze, i još poneko s. Kao sutra, kao
smijeh, spavati

sudbina.

Uvečer čitam članke o ljudima koji bježe od ratova i gladi
o smrti poezije i moru, plačem i sve naginje u plavo.
Danas je nedjelja, u svemu nazirem tebe
u svemu te čekam.

AMBEDO

Treba učiniti nešto obično
kao pristati na zglob ponedjeljka,
popiti čašu vode, preskočiti srce.
Preko noći manje vjerovati žaruljama,
određenosti i sebi.
Treba učiniti nešto jednostavno,
nešto unutar refleksa, primitivno nježno
kao pokriti se dekom preko dana.
Odustati. Od ustati. Od usta ti.
Prestati tražiti prirodno mjesto loma,
vrijeme i sebe izvan
i biti zadovoljan.
Znati da nije pogrešno reći
-Volim.

OPISIVANJE SVAKODNEVNOG

Danima pokušavam opisati parket. Parket je nesavladiv, pristaje samo na grebanje i uvijek je potencijalno pun vode.

Parket je neopisivo mučna verzija istoka, prostor bez trešanja. Putanja dlanova i stopala u bol usamljenog.

Neću pristati na smrt iznad parketa, kao što ne pristajem na tramvaje, liftove, satove i mržnju.

Parket je neopisivo trajni izostanak kisika i nje.

NERETVA

Neretva je, dani bez češlja, ulazak u zemlju
plitki dah. Miris je vatre, miris vlage u zraku,
meki novinski papir na otvorenoj rani kestena

tri sam te puta vidio u tuđem liku. Neretva rastem,
nevjetra noć, miruj usne na dnu. Kamen te čeka.

VREMENSKI MENU

Pojedi nešto.

Ne mogu, sirene prečesto sviraju,
beton je koža albino nilskog konja,
tanjuri nisu s ovoga svijeta, ruke jesu,
kuhinja je logor, istrgnut sam.
Ne mogu. Mislit ću na voće.

Pojedi nešto, treći svijet si

Možeš misliti što hoćeš,
svi ćemo jednako prokuhati
zbog gluposti i gladi.

NE BUNI SE

Rodiš se, a onda cijeli se život pokušavaš vratiti.
Ujutro ručnicima, uvečer jastucima, pokrivačima i
snom.

Mokra zemlja na rukama nije ugodna
jer sve izlazi iz nje, osim tebe. Ti joj pripadaš
a nitko te nije naučio umrijeti.

Dani mijenjaju okus ali ti rijetko mijenjaš ukus
i korak i boluješ, na kraju uvijek boluješ
od samoga sebe. Ne postojiš siguran da živiš,
poštuješ redove u banci i prometne znakove.
Poštuješ neživo jer je prisutno i kada odeš.
Onda popuštaš pred reklamama, tabletama
i sezonama,
prikopčan na marketinšku infuziju
i čekaš da se vratiš u nešto kao majka.

ZARON

Ne gradimo svjetionike, imamo telefone.
Nagon za piromaniju zbijen u signal.
Ne volim zvono ni u kojem obliku jer s druge strane
nečije oči uvijek gube fokus. Čekanje je put
u astigmatizam.
Učim se biti blizu vode svaki put kada zaroni,
pružati ruke dlanovima okrenutim od neba jer
ne vjerujem zakonima tržišta.
Učim se ulaziti kao da ulazim zadnji put,
posijati jastuk, izlaziti kao da nikada nisam ušao.
Uspavati Neptuna. Zarezati noć na pravim mjestima.
Ne počošati leđa uvijek kada zasvrbi, ne zaboraviti
detalje. Više
vjerovati dubini zarona.

BREZE

Jučer, sve mi se kosti u breze promakle,
sibir se krošnja razlistala podnebljem.
Ta posuda vode koju nosiš na glavi
budućnost je iznova i najzad
za dječaka,
iz srca botanike.

PORTRET

To su kupole. Duplje. Kaluplja. Peći.
To ondje su hramovi, kažu, u kojima se krug
otvorio u kruh i podušio svijet.
Kažu nastale boje i prelilo, rodilo čovjeka
ondje, narilo u ruke i zlatilo u glas.
To ondje, ludonježje, tka kosti,
i vibrira noću kao toplo meso
napojeno barutom. Boli, kažu,
iskonski.

OBITELJSKA BAŠTA

Nosit ću te, korijenje,
i poslije tisuću oranja,
ne boj se.
Bog je ovdje, orašast,
iza očiju.

FENG SHUI

Sređujemo interijer:
otkineš katkad od nutrine,
katkad okineš od nutrine.

KRUŠNO

Odjednom je sve što radimo molitva,
sve između nas
oltar i refleks plivanja. Reska nas
osvaja zemlja,
snabdijeva tijela mekoćom za krušno sutra.
Sutra, tvoji će metali zaboraviti rat,
sutra, moji će jezici usvojiti znanje ispiranja rana.
Sutra će nam usne biti botanika i ribe.

NEŠTO

Nešto precizno zapinje kao okrhnuti rub porculana,
nešto ne prijanja. Nešto
me nema.

Dan prijeti kao dovratnik nešto me saginje
sabija kisik, u srce srce je
najuporniji rudar nešto je kanarinac.

Neki kljun iznutra, kucanje sata, žudnja
nešto je nešto crveno kao leći pored
i generirati toplinu.

Nešto je opet posjeklo cvijeće
i ono ne prestaje padati unatrag.

GUSTIN

S prozora sam, kroz nišan,
promatrao antene na krovovima grada,
oduzimao im vrhove.
Tvoja vrela kosa upisivala je veliki prasak
u moju kožu, provukli smo nož
kroz stopala jedno drugome
i molili. Ljubav je klaonica
kojoj neumorno idemo mirni.